

и до днесъ още султанъ Абдулъ—Хамидъ II (отъ 19 августъ 1876 г.) *).

* * *

Отъ всичко това се разбира, какъвъ бѣше господствуещиятъ въ Цариградъ по онова врѣме общъ тероръ. За българитѣ обаче той бѣше още по-чувствителенъ, защото, освѣнъ цариградскитѣ произшествия, тѣхъ ги вълнуваха до най-висока степенъ и новинитѣ, които пристигаха сега по-често изъ разни мѣста на България и отъ които сега се узнаваше по-подробно всичкиятъ ужасъ на сторенитѣ злини, на извършенитѣ катастрофи, на неизказуемитѣ и неопишувемитѣ частни и общи злощастия. Цѣли

*) Каза се по-горѣ, че авторътъ на тия бѣлѣжки бѣ видѣлъ Рашидъ паша въ министерството му по работата на спрѣния „Вѣкъ“. Ето постановлението, съ което се спира за всѣкога в. „Вѣкъ“.

ВИСОКА ПОРТА.

Министерство на Иностраннитѣ Дѣла.

Управление на печата.

Цариградъ, 13/25 януария 1876.

„Понеже в. „Вѣкъ“ си е поставилъ за задача да понижава всѣчески дѣлата на императорското правителство и да обвинява постоянно „въ озлобления и подкупничество държавнитѣ службашаи;

„Понеже този вѣстникъ отиде до тамъ, щото да иска да намали „прѣдъ публиката и стойността на императорския фирманъ;

„Понеже императорското правителство не може по никой начинъ да търпи съществуването на такъвъ единъ листъ; то:

„В. „Вѣкъ“ се спира за всѣкога отъ днешна дата:

„Това постановление ще се съобщи на г. Марко Балабановъ, „директоръ—стопанинъ на казания листъ.

„Управителъ на печата:

„Саидъ“.

По тоя случай стопанинътъ и редакторъ на тѣй спрѣния вѣстникъ получи безброй съчувствени съжаления почти отъ всѣкъдѣ. „Извѣстито за смъртта на „Вѣкъ“ — пишеше му отъ Плѣвень на 29 януария 1876 г. извѣстиятъ учителъ г. Д. Т. Душановъ,—като грѣмъ поразилъ сякогo, който малко-много чувствува тука. И можеше ли да не е тѣй, когато той въ послѣднитѣ си дни събуди и най-заспалитѣ чув-